АЛКА ДЖОШИ

ШЕСТ ДНЕЙ В БОМБАЙ

АЛКА ДЖОШИ

ШЕСТ ДНИ В БОМБАЙ

Превод от английски
Надя Златкова

beni
TORIAL
София, 2025

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.
Благодарим ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките са плод на авторовото въображение и нямат връзка с реални такива. Всяка прилика с реални събития, организации или личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

SIX DAYS IN BOMBAY
Copyright © 2025 by Alka Joshi
Translation copyright © 2025 by Nadya Zlatkova - Rocha.
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

За корицата е използван детайл от картината *Portrait oj Joji March* (1936 г.) на Амрита Шер-Гил.

Шест дни в Бомбай
© Надя Златкова, превод от английски, 2025
© Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2025
© Benitorial, издател, 2025

ISBN 978-619-7639-83-4

На всички жени, които отказват
да бъдат накарани да мълчат.
Вие сте моето племе.

БОМБАЙ

Май 1937 г.

Глава 1

Мира потрепери, когато през нея премина болезнен спазъм. Сложих ръка на челото ѝ. Кожата ѝ гореше като *джалеби**, извадени от тиган с цвърчащо олио. Грабнах памучна кърпа от една купчина до леглото ѝ, намокрих я в чашата ѝ за вода и я притиснах до челото ѝ. Чертите ѝ се отпуснаха. Тя въздъхна.

– А бебето? – попита едва-едва.

Отворих уста да отвърна, но бързо промених решението си.

– Ще извикам доктора, мадам.

Очите ѝ се отвориха рязко, сякаш бе разбрала какво възнамерявах да кажа.

– О, не! – Тя започна да плаче. – Трябва да кажем на Паоло.

Аз примигнах. Според данните за нея съпругът ѝ се казваше Филип. Може би бе дезориентирана заради действието на морфина?

– Паоло? – попитах предпазливо аз.

– Моят любим. Той ме научи да рисувам портрети. Преди да го срещна, правех само пейзажи. След това човешките фигури сякаш бяха единственото, което можех да рисувам. – Тя говореше задъхано, сякаш се опитваше да задържи думите, преди да отлетят. – А сега Уитни го кара да подражава на

---

* Пържен индийски сладкиш, покрит с портокалов захарен сироп. – Б. а.

старите майстори, което е жалко. Какво пропиляване на талант! Хората обичат да окачват фалшиви картини на стените си, надявайки се, че гостите им няма да забележат разликата с оригинала. И повечето наистина не биха я доловили. – Тя сграбчи ръката ми. – Ще кажа на Филип да донесе моите картини. – Устните ѝ се извиха леко в краищата. – Разбира се, останаха ми само четири. – Говореше английски, който бе по-различен в сравнение с този на *бара сахиб** и англоиндийците. Усещаше се някак по-мек.

Тя изпъшка, този път по-високо, и стисна ръката ми толкова силно, че чак ме заболя. Действието на морфина отслабваше. Погледнах към часовника на стената. Оставаха още два часа до следващата доза.

Измъкнах ръката си от нейната, свалих вече топлия компрес от челото ѝ и отново натопих кърпата в чашата с вода. Когато я върнах върху челото ѝ, тя сякаш се отпусна малко.

– Имаш прекрасна усмивка – пророни.

По шията ми пропълзя червенина. Веднъж една от учителките ми в третата година** беше казала същото и майка ми я чу. Тя плю на земята, за да прогони злите духове, които изобщо не одобряваха проявите на суетност. Оттогава се отнасях предпазливо към комплиментите. Сякаш се притеснявах, че може да накарат майка ми да падне на колене и да започне да се моли на Кришна за моето спасение.

– Говори с мен. Моля те – промълви художничката и стисна ръката ми още веднъж, като че ли искаше да ѝ правя компания в болката. Погледнах към ръцете ни: бяха олицетворение на противоположностите. Нейните бяха бледи и със сини вени, с изгризани нокти и остатъци от боя по възглавничките на пръстите, а моите – с цвета на пясък,

---

* Голям господар. Така индийците наричали английските служители. – Б. а.

** Според английската образователна система трета година в гимназията е деветата година в училище. – Б. пр.

измити и чисти, леко напукани около върховете на ноктите. Топлината на кожата ѝ, леко влажна от треската, беше странно успокояваща – като докосването на майка ми. Мира Новак, изглежда, копнееше за близост така силно, както повечето пациенти я отбягваха. Те искаха да си върнат колкото се може по-бързо тялото, което ние мушкахме и побутвахме, и да се отърсят от спомена за боледуването си.

Бяха довели мис Новак в болница „Вадия“ около единайсет часа вечерта. Беше с висока температура, много тревожна и обгръщаше корема си с ръце. Полата ѝ отзад бе подгизнала от кръв. Съпругът ѝ, блед мъж с широки рамене, каза, че имала болки от няколко дни.

Той самият не остана – тръгна си доста скоро, след като я доведе. Когато д-р Холбрук, болничният хирург, си свърши работата – жената имаше нужда от няколко шева и доста морфин, – главната сестра ми нареди да се грижа за нея. Това не беше нещо необичайно. Грижата за пациенти, които имаха и най-малката чуждестранна жилка, се възлагаше или на мен, или на Ребека – другата медицинска сестра от англо-индийски произход, която даваше нощно дежурство, защото само ние двете говорехме перфектно английски. През деня главната сестра щеше да повери жената на друга евроазиатка или сама щеше да се погрижи за нея.

– Може да остане тук известно време – прошепна главната сестра, като ме погледна многозначително.

Болницата ни беше малка, така че пациентката бе настанена в самостоятелна стая. Помислих си, че сигурно са можели да я заведат и в по-голяма болница, която да е по-предпочитана от англичаните, но очевидно е трябвало да се прояви дискретност. Дори и сега между стените се носеха слухове. *Това не е просто спонтанен аборт. Опитала е да го направи сама. Това е дело на съпруга ѝ. Искала е да се самоубие.* Аз обаче не им обръщах внимание. Достатъчно беше да знам, че

една жена има нужда от помощта ни. Нашата работа беше да я лекуваме.

Знаех коя е още преди да погледна картона ѝ. Мира Новак. Художничката. Беше известна дори и тук, в Бомбай. Бях виждала снимката ѝ и бях чела за нея в „Бомбай Хроникъл". В статията пишеше, че е изучавала рисуване в Академията по изящни изкуства в Италия. Когато я записали, била едва на петнайсет – най-младата студентка, приемана някога. Майка ѝ, индийка от висока каста, придружила дъщеря си от дома им в Прага до Флоренция и накрая в Париж, за да може Мира да развива таланта си. До двайсетата си година Новак не била стъпвала в Индия. Но когато погледнах снимките на картините ѝ във вестника, не видях нито Париж, нито Флоренция, нито което и да е от онези далечни места, които мечтаех да посетя някой ден. Видях само селски жени, облечени в сарита, които седяха тихо и печално, докато рисуваха ръцете си с хна, грижеха се за овцете по хълмовете или измазваха стените на домовете си с говежда тор. Тогава се зачудих защо една млада жена с добро положение в обществото би се очаровала така от обикновения живот, от бедността.

Според данните в картона ѝ беше шест години по-голяма от мен – на двайсет и девет. За мен тя беше прекрасна. Гладка и чиста кожа. Вежди, които се извиваха към хлътналите бузи. Въпреки че очите ѝ бяха затворени, можех да предположа, че са големи. Може би малко изпъкнали, но по някакъв начин това щеше да е привлекателно върху нейното лице. Някак щяха да привличат погледа на наблюдателя. Носът ѝ, който завършваше с леко извит нагоре връх, ѝ придаваше леко надменно изражение. Това сигурно се дължеше на благородническата ѝ кръв. Не беше красива, но майка ми щеше да каже, че е поразителна, защото лицето ѝ има характер.

Сега тя примигна и кръглите ѝ очи се вгледаха в мен с любопитство, сякаш не бяхме говорили само допреди няколко

минути. Зениците ѝ бяха свити и тя изглеждаше дезориентирана.

– Мисис Новак? – Изчаках да получа знак, че ме разбира. – Вие сте в болница „Вадия“, мадам. В Бомбай. Доведоха ви преди няколко часа. – Говорех тихо на английски с индийски акцент.

Тя се намръщи. Погледна надолу към тялото си, а след това отново към мен.

– Не мисис – каза тя. – Мис Новак.

– Извинявам се, мадам. – Не разбрах какво има предвид, но не позволих да си проличи. Как можеше една жена да е омъжена и все още да носи моминското си име? Работата ми обаче не беше да задавам въпроси, а след случилото се в Калкута внимавах да не говоря каквото мисля. Там не бях единствената сестра, пощипвана по гърдите и дупето от мъже пациенти, но само аз се оплаквах – често и на висок глас. Това причиняваше мигрена на главната сестра и накрая ѝ даде основание да ме изгони от болницата. Каза, че създавам проблеми. Защо просто не си бях държала устата затворена като всички останали?

Само че вече не се намирах в Калкута. Бях в Бомбай. И бях обещала на майка си, че тук ще е различно.

– Как се чувствате, мадам?

Тя затвори очи и се усмихна леко.

– Била съм и по-добре, сестра… – Замълча в очакване да допълня изречението ѝ.

– Фалстаф, мадам.

– А малкото ви име?

Сякаш по крайниците ми се разля топъл мед. Повечето пациенти не си правеха труда да се обръщат към мен с нещо по-различно от „сестра“.

– Името ми е Сона – отговорих смутено аз.

Тя отвори очи.

– Сона? Като… – Тя посочи миниатюрните златни халки на ушите ми.

– Да, мадам – усмихнах се аз. – Означава злато. – Можех да ѝ кажа, че майка ми е пробила ушите ми в третия месец след

раждането. *Благоприятен момент*, беше ѝ казал пандитът. Завела ме при златар – по-безопасен избор от шивача. Със златна игла бижутерът промушил през дупките тънък черен конец и казал на майка ми да ме доведе отново след две седмици. Ако на тази възраст съм можела да говоря, сигурно щях да я предупредя да не поема всички тези разходи. Миниатюрните златни халки, които златарят ми сложил, когато майка ми ме завела отново при него, ѝ стрували припечеленото за цели два месеца.

Разбира се, не казах нищо от това на новата пациентка. Не говорех за живота си с никого освен с Индира. А дори и на нея разкривах малко по малко – така, както Ганди предял нишката на своята *чаркха**, като прибавял на макарата само толкова памук, колкото му бил нужен.

В този миг Мира извика, този път по-остро. Моето тяло се изви в отговор. Нямаше да е проблем да ѝ дам една по-малка доза, нали? Веднага щом го направих, тя затвори очи. Гледах я, докато не започна да диша равномерно. След това излязох от стаята, за да се погрижа за останалите пациенти, които ми бяха поверени.

Намерих Ралф Стодард в раираната му пижама да чете вестник на светлината на нощната лампа. Беше счупил левия си крак, като се подхлъзнал на пода в къщата си. Прислужникът му тъкмо го бил лъснал, но доктор Стодард не обърнал внимание. Той просто преглеждал пощата си, докато вървял към кабинета си. Беше пенсиониран лекар, поне на осемдесет години. На неговата възраст беше лесно да си счупи някоя и друга кост.

– Три сутринта е, докторе – скарах му се аз.

Той свали леко вестника и ме погледна през дебелите стъкла на очилата си. Заприлича ми малко на бухал.

– Счупил съм си крака, сестро. Не съм загубил способността да разбирам колко е часът. – На устните му, които бяха

* Вид индийски чекрък. – Б. к.

толкова тънки, че едва се виждаха, се появи лека усмивка. – А и при този шум… – той посочи с брадичка към мистър Хасан, хъркащия му съквартирант – кой може да мигне? – И продължи да чете вестника си. На първа страница имаше още новини за трагедията в Хинденбург. Продължаваха да намират още жертви в Лейкхърст, Ню Джърси – място толкова далечно и екзотично за мен, че изобщо не можех да си представя да го посетя някога.

– Тук се казва, че в Англия са обявили телефонен номер 999 за спешни случаи. – Доктор Стодард потупа по вестника. – Ако в Индия имаше такъв номер, можех да се обадя, когато паднах като проклето домино в къщата си, вместо да чакам Раму да се върне от магазина. – Той сгъна вестника и го остави настрана. – Искаш ли да изиграем една игра? – попита с надежда той.

Аз се поколебах. Не разполагахме с достатъчно персонал и имах много пациенти, за които трябваше да се грижа. Но от последната ми почивка бяха минали три часа и вече имах нужда от кратък отдих. Освен това беше трудно да се устои на доброто настроение на доктор Стодард. Той страдаше от безсъние и винаги успяваше да ме убеди да изиграем една игра на табла, когато ми оставаше малко време. По негово настояване племенникът му Тимъти беше донесъл игра от вкъщи и сега доктор Стодард я държеше на нощното си шкафче.

Попитах дали няма да събудим мистър Хасан, който спеше на другото легло. Докторът повдигна вежди и отбеляза сухо:

– Дори и Хинденбургското бедствие не би го събудило.

Когато доктор Стодард ме попита дали играя табла, аз веднага казах „да“. В училището в Калкута имаше едно момиче, което се опита да ме научи, само че звънецът за следващия час винаги биеше, преди да успеем да завършим играта. Момичето действаше доста бързо, докато на мен ми отнемаше цяла вечност, за да реша какъв да бъде следващият

ми ход. „Чудесно“, отвърна ми доктор Стодард с лукава усмивка. По време на първата ни игра забелязах, че мести пула шест пъти вместо пет, както показваше зарчето. Оставих го да го направи. В крайна сметка бях там, за да му помогна да убие времето, а не да му възразявам. След като успя да играе нечестно за пети път обаче, той вдигна ръце и извика възмутено:

– По дяволите, жено, защо ми позволяваш да мамя?

Прекалено изплашена да отговоря, аз се втренчих в него.

Той свали очилата си и започна да ги чисти в горнището на пижамата си.

– Аз мамя. Не мога да се спра. Трябва ми някой, който да ми каже, че съм измамник.

Бях ужасена.

– Не мисля, че ми е позволено да казвам това, докторе.

– Кой твърди така?

– Ами… главната сестра никога не би…

Той се наведе над дъската и бутна очилата си назад към носа, така че очите му да изглеждат по-големи.

– Обаче тя не е тук, нали? Освен ако не се крие зад вратата.

Аз автоматично погледнах зад гърба си, към вратата на стаята. Щом се обърнах към доктора, той беше преместил всичките си пулове в своята половина на дъската. Така на практика печелеше играта.

Гледаше ме с очарователна усмивка.

– Лош късмет за теб. Още една игра?

Тази вечер, докато той подреждаше дъската, аз завъртях китката си, за да видя колко е часът. Мисис Мехта трябваше да вземе хапчето си след половин час.

– Съсредоточи се, сестро. Съсредоточи се – каза докторът.

В последно време играта вървеше по-бързо. Откакто бях започнала да го разобличавам, той престана да мами. Аз оглеждах дъската по-внимателно и планирах ходовете си. Ралф Стодард бе събудил състезателния ми дух!

Играехме от около десетина минути, когато чух да викат името ми. Погледнах през рамо и видях приятелката си Индира, чието лице бе наполовина скрито от сгънатите чаршафи в ръцете ѝ. Нейните смени съвпадаха с моите и двете често се прибирахме заедно към вкъщи след работа, но тази вечер не я бях засичала, след като дойдох в болницата в шест.

Станах, извиних се на доктора, но го предупредих:

– Не местете пуловете, докато ме няма. Имам очи и на гърба.

– Обещавам – усмихна се той. – Ще бъда добър християнин. – И двамата знаехме, че лъже – той беше атеист.

beni TORIAL

ОТ АВТОРКАТА НА БЕСТСЕЛЪРА „ИЗРИСУВАНО С КЪНА“

Бомбай, 1937 г. Когато световноизвестната художничка Мира Новак пристига в болница „Вадия“ в Бомбай след спонтанен аборт, тя е поверена на грижите на младата медицинска сестра Сона. Между двете жени се заражда приятелство, макар единствената им допирна точка да е смесеният им произход. Сона обаче е запленена от разказите на Мира за вълнуващите ѝ пътувания и многото любови, които е срещнала по пътя си. Артистката олицетворява всичко, което липсва в собствения ѝ живот: независимост, сила и творческа свобода. И точно по тази причина Мира приема за своя мисия да убеди медицинската сестра, че трябва да излезе от сигурния пашкул на кроткото съществуване, което води.

Мира умира в болницата при мистериозни обстоятелства. Неочакваната ѝ смърт хвърля подозрения върху Сона и тя е принудена да напусне работата си. Всичко в живота ѝ се променя, когато неочаквано в нея се озовават четирите любими картини на художничката заедно с предсмъртна бележка с молба да ги предаде на новите им притежатели. Тази задача повежда Сона на вълнуващо пътешествие през Прага, Флоренция, Париж и Лондон. Пътешествие, на което тя ще открие, че красивата фасада на човешката природа няма нищо общо с мрачната действителност, но и ще научи толкова много за собствената си колеблива идентичност.

Цена 25 лв. | 12.78 €

www.benitorial.com

9 786197 639834